

POSTANOWIENIE

Dnia 11 grudnia 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska (przewodniczący)

SSN Małgorzata Gersdorf (sprawozdawca)

SSN Józef Iwulski

w sprawie z wniosku Zdzisława Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w W.

o świadczenie rehabilitacyjne,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 11 grudnia 2009 r.,

zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Okręgowego w Ś.

z dnia 13 stycznia 2009 r.,

uchyla zaskarżone postanowienie.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 8 października 2008 r. Sąd Rejonowy w Ś. oddalił odwołanie wnioskodawcy Zdzisława Z. od decyzji ZUS Oddział w W. z dnia 7 listopada 2007 r. w przedmiocie odmowy przyznania prawa do świadczenia rehabilitacyjnego.

Wnioskodawca wniósł od tego orzeczenia apelację. Sąd wezwał wnioskodawcę do uzupełnienia braków formalnych przez określenie wartości przedmiotu zaskarżenia. W ocenie sądu wnioskodawca nie wykonał zarządzenia. Podał tylko, że dochodzi świadczenia rehabilitacyjnego od dnia 1 lipca 2007 r. Nie wskazał natomiast wysokości dochodzonego świadczenia z uwagi na trudności w jego wyliczeniu. W ocenie Sądu Okręgowego w Ś. wnioskodawca nie wykonał

zarządzenia. Nie uwzględnił bowiem w treści swego pisma norm prawnych zawartych w art.19 § 2 k.p.c. i art. 22 k.p.c., co implikowało odrzucenie apelacji (art. 130§ 1 k.p.c. w zw. z art.373 k.p.c.).

Na postanowienie Sądu Okręgowego złożył zażalenie wnioskodawca, żądając, w kwestii zasadniczej – uchylenia postanowienia w całości. W motywach zażalenia pełnomocnik wnioskodawcy wskazał, że pismo o ustanowieniu go pełnomocnikiem z urzędu otrzymał 12 czerwca 2009 r. i już dnia 17 czerwca wniósł zażalenie na postanowienie Sądu Okręgowego w Ś.

W uzasadnieniu zażalenia pełnomocnik wnioskodawcy stwierdził, że apelacja wnioskodawcy nie jest dotknięta brakiem uniemożliwiającym nadanie biegu sprawie. W związku z tym brakowało podstaw do odrzucenia apelacji wnioskodawcy (art. 373 k.p.c. w zw. z art. 370 k.p.c.).

Sad Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie ma uzasadnione podstawy.

Postępowanie apelacyjne, w odróżnieniu od postępowania ze skargi kasacyjnej nie jest bardzo sformalizowane.

Sprawa dotyczy sporu z ubezpieczeń społecznych, przy których ani koszty postępowania, ani możliwość wniesienia apelacji nie są uzależnione od wartości przedmiotu sporu.

Zgodnie z art. 373 k.p.c. (i analogicznie zgodnie z art. 370 k.p.c.), na które to oba przepisy powołuje się wnioskodawca, sąd odrzuca na posiedzeniu niejawnym apelację m.in. wówczas, gdy strona nie uzupełniła braków pisma procesowego w terminie. Chodzi jednak zawsze nie o wszystkie braki formalne, ale o warunki formalne, bez których pismo nie może otrzymać prawidłowego biegu. W ramach zatem postępowania wstępnego sąd bada, czy pismo procesowe zawierające apelację może mieć nadany prawidłowy bieg.

Przepis art. 373 k.p.c. (i także przepis art. 370 k.p.c.) należy odczytywać łącznie z art. 130 k.p.c. Odrzucenie apelacji z powodu nieuzupełnienia braków formalnych w wyznaczonym terminie dotyczy zatem tylko takich braków, które uniemożliwiają nadanie apelacji prawidłowego biegu. Analogicznie na sprawę

zapatruje się SN w orzeczeniu z 28 stycznia 2005 r., III UZ 29/04 (OSNP 2005, nr 11, poz. 165); w orzeczeniu z dnia 7 lipca 2005 r. II UZP 7/05 (OSNP 2005, nr 24, poz. 396)

Ad casum brak określenia wartości przedmiotu zaskarżenia nie uniemożliwia nadania biegu sprawie w zakresie postępowania apelacyjnego. Ani bowiem opłata ani koszty zastępstwa procesowego w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych nie są uzależnione od wartości przedmiotu sporu. Wartość przedmiotu sporu będzie natomiast istotna przy stwierdzaniu dopuszczalności skargi kasacyjnej. Ta sprawa nie pozostaje jednak w orbicie zainteresowania Sądu Najwyższego rozpatrującego niniejsze zażalenie.

Na marginesie trzeba wskazać, że wezwanie do uzupełnienia braków apelacji powinno być precyzyjne i jednoznaczne w treści, w szczególności co do określenia braku formalnego, uzupełnienia którego się wymaga. Musi uwzględniać w pewnym zakresie także adresata i jego poziom percepcji pisma prawniczego, a także fakt, iż przedmiotem sporu jest świadczenie ubezpieczeniowe.

Wezwanie do usunięcia braków pisma powinno być tak jasne i niedwuznaczne, by u strony, do której jest skierowane, nie powstała wątpliwość co do przedmiotu wezwania i rygorów grożących w razie niezastosowania się do jego treści (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2003 r., I PZ 158/02, OSNP 2003 nr 15-okładka; por. też postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 1966 r., II CZ 146/66, OSNCP 1967 nr 6, poz. 113; z dnia 17 listopada 1998 r., III CKN 871/98, LEX nr 50714 i z dnia 30 lipca 1998 r., III CZ 92/98, LEX nr 50649). Nie można też co do zasady stawiać stronie, zwłaszcza niezastępowanej przez fachowego pełnomocnika, większych wymagań niż spełniane są przez sądy. Ad casum sąd pierwszej instancji w sprawie nie określił wartości przedmiotu sporu.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia, co oznacza konieczność nadania apelacji wnioskodawcy dalszego biegu.